

Once a Scoundrel
Mary Jo Putney
Copyright © 2018 Mary Jo Putney
Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Fecioara din harem
Mary Jo Putney

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Raluca Dumitru

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PUTNEY, MARY JO
Fecioara din harem / Mary Jo Putney;
trad.: Cristina Radu - București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3263-0

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY JO PUTNEY

Fecioara din harem

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

capitolul 1

Londra, toamna anului 1814

Lord și Lady Lawrence se bucurau de o după-amiază plăcută în bibliotecă atunci când sosi scrisoarea. În-suși majordomul i-o aduse contelui. Sylvia Lawrence își ridică privirea și văzu că misiva era învelită într-o pânză ceruită pătată și cu siguranță că parcursese un lung drum.

- E o scrisoare de la Rory? întrebă ea nerăbdătoare. Nam mai primit de mult vești de la ea! Vine acasă?

Soțul ei desfăcu scrisoarea și o citi cu o încruntătură ce se adâncea. Apoi înjură cu o vulgaritate viguroasă pe care doar o singură persoană o putea stârni.

- Fiica ta, Lady Aurora Octavia Lawrence, a făcut-o lată de data asta!

- E și fiica ta, sublinie Sylvia începând să se îngrijoreze. Ce s-a întâmplat?

Contele mormăi.

- Scrisoarea e de la consulul britanic din Alger. Bles-temata ta de fată a fost capturată de pirații berberi care cer o sumă scandaloasă pentru a o înapoia!

Sylviei i se tăie respirația pe când buna dispoziție fu înlocuită de groază.

- Cum e posibil una ca asta? Credeam că pirații berberi au renunțat la obiceiurile lor după ce americanii au luptat contra lor și i-au forțat să încheie un tratat.

- Pirații berberi nu cred prea mult în tratate, rosti cu amărăciune soțul ei. Consulul spune că nu e rănită, dar e închisă într-un harem și va fi vândută drept sclavă, dacă nu va fi răscumpărată. Ridică glasul. Cincizeci de mii de lire! *Cincizeci de mii de lire!*

Trânti scrisoarea pe birou, făcând să zboare o pană fină de găscă.

- Păi, pot al naibii de bine s-o păstreze! Nu plătesc nici un bănuț s-o iau înapoi.

- Geoffrey, doar nu vorbești serios! icni Sylvia. Mezi-na noastră! Rory era bucuria vieții tale.

- Până când a crescut și de atunci încoace nu ne-a adus decât necazuri. Se încruntă spre Sylvia. Nu se mărită așa cum trebuie și și-a cheltuit toată moștenirea de la unchiul ei pe călătorii. Este o făptură tare isteată. Las-o să iasă de una singură din buclucul ăsta! Nu mi-o mai pot permite.

- E fiica noastră!

- Crezi că nu știu asta? Furia lui de început se potolise transformându-se într-o mânie rece încă și mai periculoasă, dar în ochi i se putea citi durerea. Poate că sunt conte, dar nu-mi pot permite o sumă atât de mare. Încă plătesc datoriile lăsate de pe vremea tatălui meu și a trebuit să fac încă o ipotecă pentru a-i aranja pe ceilalți opt copii pe care i-ai avut.

- Ai avut și tu ceva de-a face cu toți acei copii, sublinie ea sec. Am fost binecuvântați cu opt odrasle sănătoase, încântătoare și inteligente. La care din ele ai renunțat?

El își îngustă ochii.

- La nici una. Dar să le furăm viitorul plătind pentru comportarea nesăbuită a mezinei?

Sylvia își mușcă buza pentru că era un argument greu de contrazis, și ea știa cât de dificil fusese să adune banii pentru a-i aranja pe copiii mai mari.

- Dar sclavie la berberi, Geoffrey! Țasta nu-i un necaz. Este un dezastru! Gândește-te doar la grozăviile pe care le-ar putea îndura!

Expresia lui rămase neînduplecată.

- E destul de drăguță pentru a evita atrocitățile cele mai rele. Probabil că va sfârși prin a ajunge concubina principală a beifului din Alger. Țasta e ultimul meu cuvânt, Sylvia. Rory o să doarmă cum și-a așternut,

cu indiferent ce bărbat e dispus să plătească prețul pus pe capul ei.

Contesa se înfioră. În general, Geoffrey era destul de rezonabil pentru un bărbat, dar când lua o hotărâre, era de neclintit. Nu va ridica nici un deget s-o ajute pe Rory.

Dar nu același lucru era valabil pentru mama lui Rory. Închise ochii, cutremurându-se în vreme ce imagini ale mezinei ei îi inundau mintea. Își iubea profund toți copiii, dar Rory fusese așa un prunc minunat și fericit. De aceea, Sylvia insistase pentru numele de Aurora, adică zori de zi.

Aurora se transformase repede în Rory pe când fiica ei devenise un copil vesel și poznaș. Da, câteodată dădea de bucluc, dar era din cauza nesățioasei ei poftă de viață. Nu exista nici un pic de răutate în ea.

Poate că Geoffrey o putea lăsa să putrezească în țara berberilor, dar asta nu însemna că Sylvia o să facă la fel. Auzise de un bărbat care era tare priceput în a se ocupa de situații dificile. Un aristocrat având legături cu oameni din toate categoriile sociale. O să-l caute de dimineață. Poate că - să dea Domnul - știa pe cineva care s-o poată aduce acasă pe fiica ei.

Goeleta Zephyr

Portul din Londra, Anglia

Pe când era băiat, Gabriel visase să fie căpitanul îndrăzneț al unei corăbii, un corsar ca Drake și legendarul său tiz, Sir Jack Hawkins. Imaginația nu cuprindea săptămâni lungi și plictisitoare pe mare sau biscuiți plini de gărgărițe ori pesmeți tari ca piatra.

Nici evidența contabilă. Pentru el era lejer, fiindcă era și proprietar, și căpitan, dar era nevoie de niște socoteli pentru a face ca *Zephyr* să funcționeze așa cum trebuie. Din fericire, ultima sa misiune în America pentru

a salva o văduvă englezoaică răătăcită fusese foarte profitabilă, mulțumită familiei generoase a văduvei. Drept bonus, evitase chiar și să fie aruncat în aer de corăbiile de război ale Marinei Regale ce bubuia în sus și în jos prin Golful Chesapeake.

Fu bucuros să pună deoparte registrul contabil când Landers, roșcovanul său secund american, bătu în tocul ușii deschise și intră în cabină.

- Bună dimineața, căpitane. Vom termina cu aprovizionarea până mâine sau poimâine. Îi înmână o listă. Astea sunt lucrurile pe care le așteptăm.

Gabriel examinează lista, apoi încuviință din cap.

- Chiar dacă e nevoie de mai mult timp, merită să așteptăm velatura Halford. Niciodată nu trebuie să te calicești la pânze bune.

Pe când lua lista înapoi, Landers întrebă:

- Ce călătorie ne așteaptă?

- Iată o întrebare excelentă. Gabriel se lăsă pe spate în fotoliul ce era fixat de podeaua de stejar solid și scărpină absent pisica albă cu gri a corăbiei ce moțâia pe biroul lui. Nu sunt sigur. Cu Napoleon în exil și cu englezii și americanii prinși în negocieri de pace, nu mai sunt multe blocate de spart. Va trebui să fac rost de o marfă obișnuită. Mai sigură, dar mai puțin profitabilă.

- Îmbătrânesc, spuse Landers cu un oftat, din toți rărunchii lui de douăzeci și șase de ani. Am scăpat de atâtea ghiulele, că siguranța sună bine.

- Chiar și fără ghiulele, marea ne poate ucide destul de repede dacă așa vrea, replică Gabriel sec. Trecut el însuși de treizeci de ani, văzuse destule pericole încât să-i dea dreptate secundului său, dar un bărbat trebuia să-și ocupe timpul cu ceva, și el avea destulă experiență cu marea. Mă gândesc la comerțul cu ceai din China.

- Viteza *Zephyrului* ar fi un avantaj acolo, dar călătoriile sunt foarte lungi. Landers ezită înainte de a continua: Nu m-aș angaja la asta. Tata a terminat pe jumătate construcția unei nave de comerț de coastă de primă mână.

O să fie gata la primăvară. Mă gândeam că e timpul să mă duc acasă în Maryland și să-mi găsesc o nevastă, înaintea ca toate fetele drăguțe să se mărite cu altcineva.

- O să-ți duc lipsa, spuse Gabriel cu un regret sincer, dar comerțul cu China nu se potrivește unui bărbat care vrea o casă și o familie. Și e timpul să ai o corabie a ta.

Vorbind cu patosul unui romantic fericit, Landers întrebă:

- Te-ai gândit și tu să te așezi la casa ta și să-ți găsești o nevastă drăguță?

Gabriel ridică din sprâncene.

- Naș ști de care parte a Atlanticului să mă stabilesc și în activitatea mea întâlnesc prea puține femei frumoase, așa că răspunsul e nu.

- Dacă te stabilești în St. Michaels, îți garantez că n-o să duci lipsă de femei frumoase, interesate să te cunoască mai bine, spuse Landers cu un rânet.

- Secundul are multe sarcini importante la bord, spuse Gabriel acru. Peșitul nu e una dintre ele.

- Am o verișoară foarte frumoasă pe care o cheamă Nell, îndrăzni secundul. Frumoasă ca o cadă și știe să facă o plăcintă cu vișine de să te lingi pe degete!

Gabriel îi aruncă cea mai crâncenă privire de căpitan.

- Pleacă!

Se pare că privirea nu avu efect, pentru că Landers plecă răsând.

Când secundul dispăru, Gabriel se întoarse la socotelele lui, dar mintea îi rătăcea.

Trecuse prin prea multe clipe grele, dar în anii din urmă se descurcase destul de bine. De fapt, ajunsese la punctul în care își permitea să aleagă. Dar ce dracu' voia pentru viitorul lui?

Pentru că n-avea nici o idee cum să răspundă la întrebarea asta, fu ușurat când Landers își băgă din nou capul pe ușă.

- E un domn Kirkland aici care vrea să te vadă și arată ca un om cu care ai vrea să vorbești.

Apoi dispăru din nou.

Kirkland? Revenind brusc cu picioarele pe pământ, Gabriel se ridică. Numele îi era cunoscut, dar de ce Dumnezeu...?

Bărbatul înalt și brunet care intră în cabină se aplecă pentru a nu se lovi la cap, cu ușurința cuiva obișnuit cu vasele. La prima vedere, părea a fi un gentleman elegant, nu șeful spionajului care făcea minuni în culise. Dacă te uitali mai atent, ți se dezvăluia mai mult.

- Presupun că nu sunteți domnul Kirkland, ci legendarul Lord Kirkland?

Oaspetele lui zâmbi.

- Dacă prietenul nostru comun mi-a spus legendar, desigur că a fost cu sarcasm.

- Puțin, poate, recunosc Gabriel întinzându-i mâna. Dar era și respect în acea descriere. Bine ați venit pe *Zephyr*, Lord Kirkland!

Celălalt bărbat îi strânse mâna cu putere.

- Kirkland e de ajuns. Ai câteva minute? Am o propunere pe care aș vrea s-o discut cu dumneata.

Ce ar putea să vrea șeful spionajului cu el? Intrigat, spuse:

- Am timp.

Pe când îi făcea semn oaspetelui să ia loc pe un fotoliu, o pată colorată în cenușiu cu alb țâșni de pe biroul lui Gabriel direct pe ușă.

Kirkland clipi.

- A fost o pisică?

- Motanul corabiei. E foarte bun la prins șoareci, dar e timid. Nu-i place să fie băgat în seamă, așa că pretindevi că nu-l vedeți. Gabriel traversă cabina și închise ușa. Că veni vorba de prietenul nostru comun, i-ați mai văzut pe Gordon și pe Callie cea îndrăzneată de când s-au înpoirot la Londra?

- Da, și le merge foarte bine. Kirkland se așază în celălalt fotoliu. În timpul discuției noastre despre misiunea lui, Gordon a sugerat că ar trebui să te cunosc pentru că ești foarte potrivit pentru anumite genuri de treburi.

- Treburi ce implică corăbii, presupun, spuse Gabriel așezându-se la rândul său. Dar ce poate oferi vasul meu care să nu poată fi găsit în propria dumneavoastră flotă comercială?

- Experiența statelor berbere, spuse Kirkland concis.

Gabriel simți furnicăături pe ceafă.

- De unde v-a venit ideea?

- Gordon a spus că într-o noapte pe când îl duceai în America, ați stat la povești în fața unei sticle de coniac, îi explică Kirkland cu o lucire amuzată în ochi. Se pare că i-ai fi spus că ai petrecut vreo doi ani în Alger și ai mai și vizitat câteva alte state berbere.

Vorbise Gabriel despre asta? Probabil că băuse mai mult decât își dăduse seama. Dar el și cu Gordon aveau o legătură născută în pericole comune și era ușor să vorbească cu el. În plus, Gordon avea la rândul lui o serie de povești uimitoare. Fusese o noapte de pomină.

- Ce a spus?

- Că ai fost sclav, spuse Kirkland hotărât. Că ai reușit să evadezi cu un echipaj amestecat, format din marinari americani și europeni, capturând chiar corabia asta foarte bună de la corsarii care o luaseră inițial de la americani. Astea sunt aptitudini impresionante, căpitane.

Hotărât lucru, băuse prea mult coniac în noaptea aia.

- Evadarea a fost un efort comun ce a implicat mulți oameni, o vreme providențial îngrozitoare și mult noroc.

- După ce am auzit povestea, am făcut ceva cercetări. Părerea generală a fost că, fără cunoștințele dumitale de navigație și fără ușurința cu care vorbeai dialectul arab local, n-ar fi existat nici o evadare.

Era adevărat, așa că Gabriel nici măcar nu încercă să nege.

- De ce vă interesează? întrebă el direct.

La fel de direct, Kirkland spuse:

- O tânără femeie, Lady Aurora Lawrence, a fost luată prizonieră când corabia ei a fost capturată de piraiți algerieni. Când corsarul care o capturase a aflat că e fiica unui conte, a cerut o răscumpărare de cincizeci de mii de lire. Tatăl ei a refuzat să plătească.

Hawkins fluieră ușor.

- Asta este o răscumpărare demnă de un rege! Dar e un lucru crud ca un tată să refuze. S-a gândit la o negociere?

- Există mulți alți copii, și familia nu e într-atât de bogată, și firește că negocierea e dificilă de la așa o depărta-re. Dar da, e crud. Privirea lui Kirkland era fermă. Și o situație pentru care ai putea avea o oarecare înțelegere.

Șeful spionajului făcuse evident cercetări în trecutul lui Gabriel. Își strânse buzele.

- Da, înțeleg, dar încă nu pricep ce legătură are asta cu mine.

- Mama lui Lady Aurora nu e de acord cu refuzul soțului ei, așa că și-a amanetat bijuteriile și alte posesi-uni personale și a împrumutat orice banuț a putut, în speranța că va obține eliberarea fiicei ei.

- A reușit să adune cele cincizeci de mii de lire? Dacă da, n-ar trebui să fie prea greu să se dispună răscumpă-rarea și fata să fie recuperată.

- A putut aduna doar cam o jumătate din sumă, de aceea are nevoie de un intermediar iscusit și priceput. A auzit de reputația mea și m-a abordat, sperând ca eu să cunosc un bărbat curajos, onorabil, familiarizat cu berberii și un foarte bun negociator. Kirkland zâmbi puțin. Cu jumătate din diplomații cu experiență val-sând unul în jurul celuiilalt la Congresul de la Viena, lista posibilităților era foarte scurtă. Ai fi dispus să te angajezi la o asemenea treabă?

Chiar dacă Gabriel ghicise unde ducea discuția, simți cuvintele lui Kirkland ca o lovitură în pântec. Coasta Berberă. Scena celui mai îngrozitor iad din viața lui și, de asemenea, începutul renașterii lui.

Gabriel nici măcar nu-și dădu seama că se ridicase de pe fotoliu și începuse să se plimbe de colo-colo, până când nu se surprinse evitând instinctiv cele două ghiulele de tun care se găseau în cabina lui. Se opri și se uită printr-un hublou la Tamisa cea aglomerată, unde coră-bii de toate mărimile treceau în sus și în jos, înainte și înapoi într-o veselă agitație, o scenă tipică Londrei. Atât de diferită de țărmurile arse de soare ale Mediteranei.

Kirkland rosti încet:

- Înțeleg că e o întrebare la care nu se poate răspunde cu ușurință.

- Ați înțeles corect.

- De vreme ce țările noastre nu sunt în război și ai avea scrisori de recomandare legale, n-ar trebui să fii în pericol dacă te înapoiezi, spuse Kirkland pe o voce neutră.

- Adevărat, și oricum, e puțin probabil să fiu recunoscut. Pe atunci aveam o barbă neîngrijită și nu am o înfățișare neapărat deosebită.

- *Zephyr* ar putea fi recunoscută? A fost capturată de corsarii algerieni și a stat câțva timp în portul de acolo.

Gabriel scutură din cap.

- Din cauza stricăciunilor de pe urma furtunii și a reparațiilor, au fost făcute modificări de-a lungul anilor, inclusiv schimbarea velaturii. Ar putea fi identificată ca fiind același tip de goeletă, dar nu ca aceeași corabie. Cu toate astea, chiar dacă eu și corabia n-am fi recunoscuți, țărmurile berbere nu sunt sigure. Am evitat zona aceea încă de când am plecat de acolo.

- Acum este și mai nesigur decât de obicei, fu de acord Kirkland. Cu Europa ce se reface după înfrân-gerea lui Napoleon, pentru țările de pe țărmul de sud